

בְּדָרוֹם הָעוֹלָם אוֹסְטְרָלְיָה
 אִי שֶׁל גֶּשֶׁם בְּקִיץ,
 פְּחוֹת מְאֹד מְאֹד
 לְקִילוֹמֶטֶר מְרַבֵּעַ.
 מָה עוֹשִׂים מְתִישְׁבֵי אוֹסְטְרָלְיָה
 בְּלֵילוֹת הַקָּרִים שֶׁל יוֹנֵי
 בַּחַג הַמוֹלָד הַחֵם,
 בְּגִשְׁמֵי הַמוֹנְסוֹן?
 בְּדָרוֹם הָעוֹלָם אוֹסְטְרָלְיָה
 יִבְשֶׁת בְּלֵתִי נוֹשֶׁבֶת,
 רְחוֹקָה יוֹתֵר מִמְּלֵאִיהָ,
 רְחוֹקָה מִסִּינְגַּפּוֹר.
 עַל פְּנֵי הַמֶּפֶה אוֹסְטְרָלְיָה
 שָׁטָה לָהּ בְּאוֹקְיָנוֹס
 כְּאֵלוֹ אֵינָה רְחוֹקָה
 מִן הַקֵּטֶב הַדְּרוֹמִי.

לְכַאוֹרָה תֹּאמֶר, אִידִילְיָה
 לָגוֹ כְּבָשִׂים בְּאוֹסְטְרָלְיָה,
 נִסְעוּ אֵלַיָּה חוֹפְרֵי הַזֶּהָב,

הַמְתִּישְׁבִים הַלְבָּנִים.
שֵׁם אֲבָדוֹ יִמְיֵהֶם לְרִיק
בּוֹדְדִים.
לֹא נָשִׂים.

כַּמָּה רְחוֹקָה אוֹסְטְרָלְיָה
רַק הַקְּנָגוֹרוֹ מְקַפֵּץ בָּהּ,
חֲזֵיהָ אֲנוּשִׁית הִיא זֹו
הַנוֹשֵׂאת אֶת גּוֹרְיָה עַל בִּטְנָהּ.

ב.

בְּדָרוֹם הַגֵּנָה
בְּמָקוֹם שֶׁהַמְטָרָה אֵינָה מְגִיעָה
זֶה כְּמוֹ אוֹסְטְרָלְיָה,
יָבֵשׁ וְהַשִּׁיחִים גְּמֵדִיִּים.
נְחִילֵי נְמָלִים נוֹמְדִיּוֹת.
דְּבוּרֵי בָר.
הַעֲפָר יָבֵשׁ
וְהַדָּשָׂא מְקַשָּׁה בְצִמְיָחָה.
רַק עֵשֶׂב פָּרָא פּוֹשֵׁט שֵׁם כְּמוֹ בְּג'וֹנְגָל.
כְּמוֹ רְקוֹד שֶׁל פָּרָאִים מְסַבֵּיב לְמִדּוּרָה.

ريتا والبندقية

بين ريتا وعيوني .. بندقية
والذي يعرف ريتا ، ينحني
ويصلي
لإله في العيون العسليه !
... وأنا قبلت ريتا
عندما كانت صغيره
وأنا أذكر كيف التصقت
بي ، وغطت ساعدي أحلى صغيره
وأنا أذكر ريتا
مثلا يذكر عصفور غديره
آه .. ريتا
بيننا مليون عصفور وصوره

ومواعيد كثيره
أطلقت ناراً عليها .. بندقيه !
اسم ريتا كان عيداً في فمي
جسم ريتا كان عرساً في دمي
وأنا ضمت بريتا .. سنتين
وهي نامت فوق زندي سنتين
وتعاهدنا على أجل كأس ، واحترقنا
في نبيذ الشفتين
وولدنا مرتين !
آه .. ريتا
أي شيء ردّ عن عينيك عيني
سوى اغفاءتين
وغيوم عسليه
قبل هذي البندقيه !
كان ياما كان
يا صمت العشيّه
قمري هاجر في الصبح بعيداً

في العيون العسلية

والمدينة

كنت كل المغنين ، وريت

بين ريتا وعيوني .. بندقيه

עם בְּקָר צָפוּ בַיָּם סְפִינֹת מוֹזְרוֹת
 חֲרָטוֹם וַיִּרְכְּתֵימָם בְּטַעַם קִדְמוֹנִי
 בַּמָּאָה ה־11 הַפְּלִיגוּ אֲרָחוֹת צִלְבָּנִים
 מְלָכִים וְעָרְב רָב.
 תַּבּוֹת שֶׁל זָהָב וְשֵׁד הַתְּגוּלָּלוֹ בַּנְּמִלִּים
 אֲנִיּוֹת שֶׁל זָהָב
 רְצִיפִים שֶׁל זָהָב
 הַשֶּׁמֶשׁ הַצִּיתָהּ בָּהֶם לְהַבּוֹת נִפְלְאוֹת
 יַעֲרוֹת דּוֹלְקִים.
 עִם שְׁהַבְרִיקָה הַשֶּׁמֶשׁ וְנָעוּ הַגְּלִים,
 יִצְאָה נִפְשָׁם לְבִיזְנֻטִיּוֹם.
 כַּמָּה אֲכֹזְרִים וְתַמִּימִים הָיוּ הַצִּלְבָּנִים.
 הַכֹּל שֶׁדָּדוּ.

פֶּחַד אֵין מְצָרִים נֶפֶל עַל הַכַּפְרָיִים
 אֶת בְּנוֹתֵיהֶם לְקָחוּ מֵהֶם
 נִכְדִים כְּחֵלִי עֵין הוֹלִידוּ לָהֶם
 בַּחֲרָפָה.
 לֹא חָסוּ עַל כְּבוֹדָם.

סְפִינֹת דַּקּוֹת צִוְּאָר הַפְּלִיגוּ לְמַצְרִים

עַל עֲכוּף עָלוּ הַגְּדוּדִים הַיְּפִים כְּמַחֲשָׁמְלִים
כָּלֵם אֲבִירִים מְהִירִים וְנוֹשְׁאִים אֶת בְּרַכַּת הַבִּישׁוּף.
צֵאן גְּדוּל שֶׁל זְאֵבִים.

כַּמָּה זָרְחוּ עֵינֵיהֶם הַכַּחְלוֹת
בְּרֵאוֹתֵם אֶת הַתְּמָר נָע בְּרוּחַ.
אֵיךְ זָהְמוּ בְּרִיר אֶת זְקָנָם
בְּמִשְׁכָּם אֶל הַסֶּבֶךְ אֶת הַנְּשִׁים.
הַרְבֵּה מִבְּצָרִים בָּנוּ
מִגְדָּלֵי צִלְפִים וְחוֹמוֹת בְּזֹלַת
מָאֵד הַשְּׁתָאוּ לָהֶם בַּכְּפָרִים
מִמְזוּרֵיהֶם שְׁגָדְלוּ.

בַּמָּאָה ה־12 כְּהֵתָה עֵינֹו שֶׁל הַמְּרָקִיז מִמוֹנְפוֹרְט
רוּחוֹת הַגְּלִיל שָׁרְקוּ עַל מִבְּצָרוֹ הָעֲגֻמוּמִי.
רוֹמַח עָקָם פָּרִץ מִמְזָרַח כְּמִטָּה לִיְצָנִים
סֶלַח-א-דִּין לְבוֹשׁ צְבָעוֹנִין בָּא מִן הַמְזָרַח.
בְּקִרְנֵי רֵאִם נָגַח אוֹתָם שׁוֹק עַל יָרֵךְ הַכּוֹפֵר הַכָּלָב
דִּין הוּא עָשָׂה לָהֶם דִּין
בְּקִרְנֵי חֲטִין.

מִמְלָכָה לֹא הֵיְתָה לָהֶם עוֹד.
לֹא חֵי עוֹלָם וְלֹא יְרוּשָׁלַיִם.
כַּמָּה אֲכֻזָּרִים וְתַמִּימִים הָיוּ הַצִּלְבָּנִים
הַכֹּל שְׁדָדוּ.

امرأة جميلة في سدوم

يأخذُ الموتُ على جسمكِ

شكلَ المغفرةِ ،

وبودِّي لو أموت

داخل اللذة يا تفاحتي

يا امرأتِي المنكسرة ..

وبودِّي لو أموت

خارجَ العالم .. في زوبعة مندثرة

(التي أعشقها وجهان :

وجه خارج الكون

ووجه داخل سُدُوم العتيقة

وأنا بينهما

أبحث عن وجه الحقيقة)

صمتُ عينيك يناديني

إلى سكينِ نشوة

وأنا في أوَّل العمر ..

رأيتُ الصمتَ

والموتَ الذي يشرب قهوه ..

وعرفتُ الداءَ

والميناءَ

لكنك .. حلوه ..!

.. وأنا أنتشر الآن على جسمك

كالقمح ، كأسباب بقائي ورحيلي

، أنا أعرف أن الأرض أومي

وعلى جسمك تمضي شهوتي بعد قليل

وأنا أعرف أن الحب شيء

والذي يجمعنا ، الليلة ، شيء

وكلانا كافر بالمستحيل .

وكلانا يشتهي جسماً بعيداً

وكلانا يقتل الآخر خلف النافذه ..!

(التي يطلبها جسيمي

جميله

كاللقاء الحلم باليقظة

كالشمس التي تمضي إلى البحرِ

بزيّ البرتقاله ..

والتي يطلبها جسمي

جميله

كاللقاء اليوم بالأمس

وكالشمس التي يأتي إليها البحرُ

(من تحت الغلاله)

لم نقل شيئاً عن الحبّ

الذي يزداد موتاً

لم نقل شيئاً

ولكننا نموت الآن

موسيقى وصمتاً

ولماذا ؟

وكلانا ذابلٌ كالذكريات الآن
لا يسأل : من أنت ؟
ومن أين أتيت ؟
وكلانا كان في حطّين
والأيامُ تعتاد على أن تجد الأحياء
موتى ..

أين أزهارى ؟
أريد الآن أن يمتلئ البيتُ زنابقُ
أين أشعاري ؟
أريد الآن موسيقى السكاكين التي تقتل
كي يولد عاشق
وأريد الآن أن أنساك
كي يبتعد الموت قليلا
فاحذري الموت الذي

لا يشبه الموت الذي

فاجأ أُمِّي ..

(أُتِي يَطْلِبُهَا جَسْمِي

لَهَا وَجْهَانِ :

وَجْهٌ خَارِجُ الْكَوْنِ

وَوَجْهٌ دَاخِلُ سُدُومِ الْعَتِيقَةِ

وَأَنَا بَيْنَهُمَا

أَبْحَثُ عَنْ وَجْهِ الْحَقِيقَةِ)